Agència
de Gestió d'Ajuts
Universitaris
i de Recerca

UNIÓ EUROPEA
Fons Social Europeu

Memòria justificativa de recerca de les beques predoctorals per a la formació de personal investigador (FI)

La memòria justificativa consta de les dues parts que venen a continuació:
1.- Dades bàsiques i resums
2.- Memòria del treball (informe científic)

Tots els camps són obligatoris

1.- Dades bàsiques i resums

Títol del projecte ha de sintetitzar la temàtica científica del vostre document.
Un aspecte semàntic dels termes generals: la rigidesa

Dades de l'investigador (benficiari de l'ajut)

Nom
Laura
Cognoms
Ortega Cano
Correu electrònic
lauraort989@yahoo.es

Dades del director del projecte

Nom
Genoveva
Cognoms
Martí Campillo
Correu electrònic
gmarti@ub.edu

Dades de la universitat / centre al que s'està vinculat
Universitat de Barcelona, Facultat de Filosofia

Número d'expedient
2009FI_B 00342

Paraules clau: cal que esmenteu cinc conceptes que defineixin el contingut de la vostra memòria.
Semàntica, termes generals, rigidesa, designador, aplicador.

Data de presentació de la justificació
23/07/2009

Generalitat de Catalunya
Departament d'Innovació, Universitats i Empresa

Resum en la llengua del projecte (màxim 300 paraules)
L'objectiu de la recerca és determinar quina és la noció de rigidesa més adient per als termes generals. Els termes generals són els que, per oposició als termes singulars, es poden aplicar a més d'un individu o exemplar, com per exemple 'tigre', 'aigua', 'bolígraf'. Des de Kripke es considera que alguns termes singulars, com els noms propis, són rígids. Un terme singular és rígid quan designa el mateix individu o objecte en tot món possible. Així 'Sòcrates' és un terme rígid perquè designa el mateix individu, Sòcrates, en tota circumstància contrafàctica. Kripke va proposar que alguns termes generals, com els termes de gènere natural, tals com 'aigua', 'calor' o 'tigre' també són rígids, però no va donar cap formulació precisa de la rigidesa per a termes generals. Des de llavors s'han proposat bàsicament dues concepcions de la rigidesa per a aquests termes: la que els considera designadors rígids i la que els considera aplicadors rígids. L'anàlisi de les dues concepcions pretén determinar quina és la millor comprensió de la rigidesa per a aquests termes, resultant la concepció dels aplicadors rígids indesitjable fonamentalment pels seus compromisos metafísics i allunyats de la semàntica.

Resum en anglès(màxim 300 paraules)
The main goal of the research is to determine which is the notion of rigidity that fits to rigid general terms. In contrast with singular terms, general terms are terms that can be applied to a set of individuals or samples, like for instance 'tiger', 'water', 'pen'. Since Kripke, it is considered that some singular terms, such as proper names, are rigid. A singular term is rigid just in case it designates the same individual or object in every possible world. So, for instance, 'Socrates' is a rigid term because it designates the same individual, i.e. Socrates, in every possible world. Kripke said that some general terms, such as natural kind terms like 'water', 'heat' or 'tiger' are rigid too, but he did not give any concrete formulation of rigidity for general terms. Since Kripke's proposal, two conceptions of rigidity for these terms have been proposed: one that regards the rigid general terms as rigid designators, the other regards them as rigid appliers. The analysis of these two different conceptions pretends to determine which is the best notion of rigidity for the terms in question. Ultimately, the conception of the rigid appliers turns out unwanted because of its metaphysical commitments beyond semantics.

2.- Memòria del treball (informe científic sense limitació de paraules). Pot incloure altres fitxers de qualsevol mena, no més grans de 10 MB cadascun d'ells.

Introducció

La meva recerca en els mesos de gaudiment de la beca s'ha centrat en un aspecte rellevant de la semàntica dels termes generals: la seva rigidesa. Els termes generals són aquells que, en oposició als termes singulars com els noms propis, s'apliquen a un conjunt d'individus. Exemples de termes generals són: 'aigua', 'or', 'tigre', 'solter', 'bolígraf', etc. Així com els termes singulars tals com 'Sòcrates' es refereixen a un únic individu, en el cas dels termes generals, aquests s'apliquen a un conjunt d'individus o objectes que sembla que comparteixen quelcom en comú. Ara bé, feta aquesta distinció entre termes singulars i generals, es considera, des de Kripke, que hi ha alguna analogia semàntica entre ambdós tipus de termes. Kripke va introduir la noció de rigidesa per als termes singulars. Un terme singular és rígid si designa o es refereix al mateix individu o objecte en tot món possible (en què l'objecte existeix). Anàlogament, un terme general també pot ser rígid, intuïció àmpliament acceptada actualment. I Kripke va citar alguns termes generals que *devien* ser rígids mentre que altres no ho podien ser; igual que, en el cas dels termes singulars, els noms propis són rígids, però la majoria de les descripcions definides no ho són. Però Kripke mai no va donar una formulació precisa per a la rigidesa dels termes generals. Des de llavors, dues postures o formulacions diferents s'han proposat per a la rigidesa dels termes generals. Una concep els termes generals rígids com a designadors rígids; l'altra, com a aplicadors rígids. Darrera d'una i altra opció hi ha una priorització en un determinat ús dels termes generals. La proposta que concep els termes generals rígids com a designadors rígids posa l'accent en el seu ús com a subjectes de les oracions (o subjectes de la predicació), com a termes generals singulars; la proposta que els concep com a aplicadors rígids prioritza el seu ús com a predicats, com a termes que s'atribueixen a una sèrie d'objectes.

L'objectiu de la recerca és, doncs, revisar ambdues propostes, les seves motivacions i pressupòsits i la seva viabilitat per tal de trobar la formulació de la rigidesa més apropiada per als termes generals. La investigació sobre la rigidesa dels termes generals i sobre la relació de la rigidesa amb altres aspectes semàntics i metafísics és una qüestió que ocupa molts filòsofs en el camp de la filosofia analítica actual: Michael Devitt, Genoveva Martí, Dan López de Sa, Stephen Schwartz, Scott Soames, Inan Ilhan, Mario Gómez-Torrente, Benjamin Schnieder, etc.

Informe de la recerca

1. La noció de rigidesa per a termes generals

Els filòsofs, des de Kripke, accepten que alguns termes singulars, com els noms propis i algunes expressions singularitzants són rígids; és a dir, designen el mateix objecte en tot món possible o circumstància contrafàctica (on l'objecte existeix). Així, per exemple, 'Ciceró' és un terme singular rígid perquè designa la mateixa persona, Ciceró, en tot món possible (en el que Ciceró existeix).

Kripke va proposar que aquesta noció de rigidesa podia estendre's a alguns termes generals i va mencionar explícitament entre ells els termes per a classes naturals ('tigre'), termes de massa o substàncies ('aigua', 'or'), termes per a fenòmens naturals ('calor') i termes per a colors ('vermell'). Però Kripke no va donar cap formulació precisa de la rigidesa per a tals termes.

Emperò, el concepte de rigidesa per a aquests termes generals hauria de satisfer les mateixes condicions que el concepte de rigidesa satisfà en el cas dels termes singulars. No només ha de ser una extensió natural del concepte de rigidesa per a termes singulars, sinó que hauria de complir segons alguns autors i comentaristes de Kripke, com Soames, dues condicions. Primera, el concepte de rigidesa s'ha d'aplicar a alguns termes, però no a tots els termes generals, com, en el cas dels termes singulars, els noms propis són rígids, però la majoria de les descripcions definides no ho són. Segona, la noció de rigidesa ha d'explicar la

necessitat de les oracions d'identitat vertaderes que contenen aquests termes generals rígids, de la mateixa manera que ho fa la rigidesa per als termes singulars. Així, 'Ciceró és Tuli' és una oració d'identitat vertadera (i, certament, cognoscible *a posteriori*) amb un caràcter necessari que és explicat per la rigidesa dels dos termes singulars implicats. De la mateixa manera, les oracions d'identitat que contenen termes generals rígids com 'aigua és H2O' han de resultar necessàries, si són vertaderes, a partir de la rigidesa dels termes generals implicats. Aquest tipus d'oracions, pel seu caràcter teòric i *a posteriori*, s'han anomenat 'identificacions teòriques'.
L'objectiu i la viabilitat de complir aquestes dues condicions que suposadament haurien de seguir-se de tota noció de rigidesa per a termes generals no sempre han guiat les propostes que s'han fet sobre la rigidesa dels termes generals. La primera condició és acceptada per tothom, perquè si la noció de rigidesa s'apliqués indiscriminadament a tot terme general, llavors no jugaria cap paper semàntic i seria una noció trivial. La segona condició, emperò, o bé no és respectada per alguna proposta, amb la qual cosa passa a ser un requisit secundari i no necessari, o bé és respectada sota certes condicions, sense que hi hagi tampoc consens sobre la seva importància en el cas dels termes generals (importància indiscutible en el cas dels termes singulars). Més aviat, el que ha guiat les diferents propostes sobre la noció de rigidesa adequada per als termes generals és l'ús primari dels termes generals en el llenguatge i l'ús primari d'aquests termes en el pensament de Kripke.
Hi ha hagut fins ara dues propostes generals ben diferenciades sobre la rigidesa dels termes generals. La primera, la proposta dels designadors rígids, considera els termes generals com a designadors rígids, i creu que l'ús primordial d'aquests termes és el seu ús com a subjectes de predicació. És a dir, en el nostre ús primari de termes com 'tigre', 'or' o 'aigua', parlem de quelcom designat per aquests termes, una substància o una espècie, no dels individus o de les mostres que exemplifiquen la propietat de ser tigres, or o aigua.
La segona proposta, la proposta dels aplicadors rígids, considera els termes generals com a aplicadors rígids i creu que l'ús primordial d'aquests termes és com a predicats. És a dir, en el nostre ús primari de termes com 'tigre', 'or' o 'aigua', parlem dels objectes als que apliquem aquests termes, no de cap universal com una espècie o substància. Veurem que aquest èmfasi diferent en un ús o altre dels termes generals té conseqüències per a l'acompliment de la condició segons la qual la rigidesa ha d'explicar la necessitat de les identificacions teòriques que contenen termes generals. També veurem que la segona proposta, la dels aplicadors rígids, és essencialista i contrau uns compromisos metafísics que la fan rebutjable.

2. La proposta dels designadors rígids

Segons aquest punt de vista, tots els termes generals, com per exemple, 'or', 'ordinador', 'el color del cel', designen objectes abstractes: universals. Els universals són considerats entitats abstractes tals com propietats, colors, substàncies, artefactes o espècies. Altres defensors d'aquest punt de vista consideren que els termes generals designen simplement propietats: la propietat de ser or, la propietat de ser un ordinador o la propietat de ser del color del cel. L'important d'aquesta concepció en totes les seves versions és que considera els termes generals com a designant sempre una mateixa entitat, un universal o una propietat, de manera anàloga a com els termes singulars rígids designen sempre la mateixa entitat o individu. La noció de rigidesa queda formulada així: un terme general és rígid només si designa la mateixa entitat (universal o propietat) en tot món possible.
Malgrat que es podria objectar que aquesta formulació genera una ontologia que inclou universals i això pot ser problemàtic, les crítiques principals a la consideració dels termes generals com a designadors rígids han estat de tipus semàntic.
En primer lloc, aquesta concepció ha estat acusada de trivialitzar la noció de rigidesa per als termes generals. Tots els termes generals resultarien rígids, també termes com 'el color favorit de la Marta', un terme general que és complex i semblant semànticament a una descripció definida. I 'el color favorit de la Marta' no sembla rígid: en altres mons possibles designa colors diferents. Però, de la mateixa manera que 'blau' designa rígidament un universal, "blau", o la propietat de ser blau, 'el color favorit de la Marta' també designaria rígidament la propietat de ser el color favorit de la Marta. I el mateix passa per tots i cadascun dels termes generals. No hi hauria distinció entre termes generals rígids i no rígids perquè tots els termes admetrien una lectura rígida, designant el mateix universal o propietat en tot

món possible. Una forma d'evitar la trivialització és realitzar un realisme selectiu sobre quines classes o propietats existeixen, excloent que hi hagi una propietat o un universal corresponent a cada possible predicat o terme general. Però, una tal elecció ha de ser justificada i, a manca d'una bona justificació, és arbitrària. Una solució al problema de la trivialització ha estat proposada per Martí i Martínez. Els autors mostren que hi ha una diferència en valor de veritat entre la interpretació rígida i la no rígida d'un terme general (tant usat com a terme general singular com usat com a predicat que designa un universal). La demostració pot exemplificar-se amb una oració com ' Podria haver estat el cas que el llac Ness no fos de l'actual color del cel'. Les dues possibles lectures del terme general (aquí usat com a predicat) 'el color del cel', la lectura rígida i la no rígida, donen diferents valors de veritat a la frase, amb la qual cosa queda demostrat que no hi ha trivialització. És a dir, sí hi ha diferència entre fer la lectura rígida i la no rígida d'un terme general respecte al valor de veritat d'algunes oracions en què apareix (fins i tot, quan el terme general és usat atributivament).

Una altra objecció, diferent de l'anterior, és que aquesta caracterització de la rigidesa *sobregeneralitza*: no distingeix les classes naturals de les classes no naturals, i aquesta distinció era important, segons alguns autors, en l'esperit de la proposta de Kripke (ja que només menciona com a rígids termes generals per a classes naturals). Així, per exemple, termes com 'solter' o 'cadira' resultarien també rígids en aquesta caracterització perquè 'solter' designaria l'universal "solteria" o la propietat de ser solter, de la mateixa manera que 'or' designa la substància or o la propietat de ser or. Així, doncs, resultaria que els termes de gènere nominal com 'solter', advocat' o ministre' i els termes de gènere artificial com 'ordinador' o 'cadira' són rígids i això podria ser indesitjable, segons alguns, perquè la rigidesa no marcaria una distinció entre termes de gènere natural i els de gènere no natural. I aquesta distinció, diuen sí estava present en l'esperit original de Kripke respecte la rigidesa dels termes generals.
Ara bé, és veritat que Kripke, quan fa menció dels termes generals que han de ser rígids, no esmenta entre ells cap termes de gènere no natural, però això, segons els partidaris de la concepció dels designadors rígids no és concloent. Un argument a favor del punt de vista dels designadors rígids es basa en la motivació kripkeana per a distingir termes singulars rígids i no rígids. Aquesta distinció està motivada per la distinció entre els noms propis i les descripcions definides. Ambdós tipus de termes singulars són substancialment diferents perquè els primers designen per estipulació, per convenció, i els segons aconsegueixen designar perquè incorporen un material descriptiu que respon a alguna característica que pertany a allò designat. Per exemple, usem 'Sòcrates' per anomenar a una persona en particular només en virtut d'una convenció que consisteix en assignar aquest nom a una persona determinada. En canvi, usem 'el mestre de Plató' per referir-nos a una persona en virtut de si la persona té o no té la característica de ser o haver estat el mestre de Plató. En aquest cas no hi ha cap associació estipulada entre la persona referida i el terme singular que el designa, l'associació té a veure amb una condició del món que s'ha de complir per usar el terme singular apropiadament. I el mateix es pot dir que passa amb 'or' i 'substància amb nombre atòmic 79'. És convencional que usem 'or' per referir-nos a l'or (el podíem haver anomenat de qualsevol altra manera), però no és convencional que apliquem a l'or el terme 'substància amb nombre atòmic 79'; això últim depèn de si l'or té o no realment aquest nombre atòmic. Els defensors dels designadors rígids argumenten, doncs, que tots els termes generals simples que són com els noms, que s'usen per convenció, han de caure en la mateixa categoria indistintament de si són de gènere natural o no. 'Tigre' i 'solter' naturalment pertanyen a la mateixa categoria, i termes com 'substància amb nombre atòmic 79' i 'home no casat' pertanyen a una categoria comuna i diferent de la compartida per 'tigre' i 'solter'. Per tant, que els termes simples per classes nominals i artificials siguin rígids no és una *sobregeneralització* indesitjable de la noció de rigidesa. Així és tal com han de ser les coses.
La tercera objecció és que aquesta concepció de la rigidesa no explica el caràcter necessari de les identificacions teòriques, un dels suposats desiderata de Kripke. Si prenem, per exemple, l'oració 'aigua és H2O', no obtenim la necessitat de l'afirmació encara que la frase sigui vertadera, perquè podria ser que totes les coses que són aigua fossin H2O només d'una manera contingent, i que, en altres mons possibles quelcom que és aigua no fos H2O. Les frases de la forma *G és H*, on *G* i *H* són suposadament termes generals rígids, tals com

'or és la substància amb nombre atòmic 79' deurien ser necessàries sobre la base de la seva veritat i la rigidesa dels termes generals implicats. Però, en una situació contrafàctica, quelcom podria ser or sense ser una substància amb nombre atòmic 79. La necessitat d'aquestes oracions no se segueix perquè les analitzem com si la seva forma lògica fos $\forall x$ ($Gx \leftrightarrow Hx$). És a dir, les interpretem com si els termes generals implicats tinguessin un rol predicatiu i afirmessin que els objectes o mostres cauen sota el domini d'aplicació de *G* només si cauen sota el domini d'aplicació de *H*. Llavors, la necessitat de la identitat no se segueix perquè *G* i *H* poden designar rígidament dos universal diferents que només succeeix que s'apliquen als mateixos objectes. Així, la veritat de la frase seria contingent malgrat la rigidesa dels termes generals. L'aparença de necessitat d'aquestes frases interpretades sota la forma $\forall x$ ($Gx \leftrightarrow Hx$) deriva de la creença de que l'essència de cada mostra d'or és tenir nombre atòmic 79. Però això és una assumpció metafísica forta, perquè adscriure un nombre atòmic podria ser només una forma útil de classificar certes coses, però no una marca identificativa de la seva essència.
L'única manera de que una afirmació corresponent a la forma $\forall x$ ($Gx \leftrightarrow Hx$) fos necessàriament vertadera seria que els termes generals *G* i *H* identifiquessin la mateixa classe o universal.
Però aquestes oracions d'identitat també poden ser interpretades com afirmant quelcom sobre els universals designats pels termes generals implicats. Llavors, aquestes afirmacions són vertaderes si l'universal designat per *G* i *H* és el mateix. La lectura natural tindria aquesta forma: *G és H*, o *G=H*. Aquestes oracions, si són vertaderes, són necessàries, perquè si *G* i *H* són termes rígids, designen el mateix universal en cada món possible. Així, la veritat d'una identificació teòrica i la rigidesa dels termes generals que hi apareixen sí impliquen que l'oració és necessàriament vertadera, però només si els termes generals designen el mateix universal.

3. La proposta dels aplicadors rígids

La segona caracterització de la rigidesa per als termes generals és essencialista i considera que els termes generals rígids són predicats essencialistes. Com s'ha vist, una de les principals motivacions darrera aquesta concepció és la consideració dels termes generals bàsica o exclusivament com a predicats que s'atribueixen a les coses. La motivació per afirmar que es tracta de predicats essencials o que expressen propietats essencials és justament evitar el problema de la *sobregeneralització* del que és acusada la proposta dels designadors rígids. I tampoc no presenta d'entrada el problema de la trivialització.
Des d'aquest punt de vista, els termes generals que Kripke va dir que eren rígids són predicats essencialistes que expressen una propietat necessària dels objectes que la tenen. Aquesta propietat essencial, segons Gómez-Torrente, dóna les condicions d'aplicació del predicat a un objecte. Per això es tracta d'aplicadors rígids, i no de designadors rígids.
Devitt també evita els problemes de la trivialització i la *sobregeneralització* subscrivint una forma d'essencialisme. Els termes de gènere natural s'apliquen rígidament als membres de la seva extensió, en comptes de designar rígidament un objecte.
Segons Devitt, l'aplicació rígida per als termes de classe fa la mateixa primària i fonamental funció que la designació rígida per als termes singulars: refutar les teories descriptives per a aquests termes.
La seva definició d'aplicador rígid és la següent:
Un terme general 'F' és un aplicador rígid si i només si és tal que si s'aplica a un objecte en qualsevol món possible, llavors s'aplica a aquest mateix objecte en qualsevol món possible en què l'objecte existeix. Una definició equivalent serveix per als termes de massa.
L'aplicació rígida evita una *sobregeneralització* indiscriminada: clarament, 'solter' no és un aplicador rígid. Algun home no casat en aquest món podria estar casat en altre món possible. Apliquem 'solter' a algunes persones en aquest món que podrien estar casades en altres possibles circumstàncies. Els termes de classe artificial com 'llapis' tampoc no són aplicadors rígids (això és així en virtut de la distinció entre l'objecte en si mateix i l'objecte com a tenint una funció).
Com Devitt mateix reconeix, en la seva concepció l'essencialisme és un requeriment. Si 'F' és un aplicador rígid, llavors qualsevol F individual ha de ser essencialment F. Qualsevol peça d'or és essencialment or, i 'or' és un aplicador rígid. Per tal que 'tigre' sigui un aplicador

rígid, Devitt necessita que hi hagi una propietat intrínseca essencial a l'essència d'una espècie. Això és controvertit perquè, com Devitt diu, molts biòlegs afirmen que les essències de les espècies (enteses com les essències compartides pels membres de les mateixes espècies) són relacionals i accidentals, no essencials. Si aquest fos el cas, els termes d'espècies no serien en realitat aplicadors rígids tal com Devitt els concep. Devitt contempla dues possibles solucions per a aquesta situació. Podem dir que 'tigre', per exemple, no és un terme d'espècie en el sentit tècnic biològic, però que és rígid encara que els termes tècnics no ho són. Aquesta solució no és massa bona. La segona opció és apel·lar a una aplicació rígida dèbil. Si tots els membres d'una espècie han de tenir alguna propietat (relacional) que no és part de l'essència individual dels seus membres, encara podríem dir que els termes d'espècies són aplicadors rígids dèbilment: si un terme s'aplica a un objecte en un món possible, llavors s'aplica a aquest objecte en tot món possible en què l'objecte existeix i té una determinada propietat relacional.
Per altra banda, l'aplicació rígida (dèbil o no) ha d'explicar, en principi, el fenomen de la necessitat de les identificacions teòriques vertaderes que contenen termes generals rígids. Però l'explicació d'aquesta proposta no és satisfactòria. Considerem les següents frases:

(1) L'aigua és el líquid més comú a la Terra.
(2) L'aigua és H2O.

(1) és una oració contingent i (2) és necessària. Però com Devitt no considera 'aigua' com un designador, sinó com un predicat que s'aplica o s'atribueix a determinades coses, ha d'interpretar aquestes oracions com oracions sobre exemplars:
(1') Quelcom és aigua si i només si és un líquid que és més comú que qualsevol altre a la Terra.
(2') quelcom és aigua si i només si és H2O.
De nou, (1') és contingent i (2') és necessària (o així sembla), però, tristament, aquests fenòmens no poden ser explicats completament apel·lant a la rigidesa dels termes implicats en (2'). (2') determina que 'aigua' i 'H2O' s'apliquen als mateixos exemplars en el món actual. La rigidesa d'aquests termes determina que aquests termes encara s'aplicaran a aquests exemplars actuals en tot món possible en què existeixin. Però estem lluny d'establir la necessitat de (2'). El problema no són els exemplars actuals als que aquests termes s'apliquen en altres mons possibles. La rigidesa determina que quan un dels termes s'aplica a algun exemplar no actual en un món, s'aplicarà també en qualsevol món en què l'exemplar existeixi. Però això no determina que l'altre terme s'aplicarà al mateix exemplar en aquests mons, i això és el que necessitaríem per establir la necessitat de (2'). (2') no pot ajudar perquè només parla sobre els exemplars actuals. Tot el que es pot dir és que l'aplicació rígida és part de l'explicació de la necessitat perquè si els termes en (2') no fossin rígids, (2') no seria necessària.

Alguns crítics amb la proposta de Devitt han dit que l'aplicació rígida no delimita la classe dels termes de gènere natural, el principal avantatge segons els essencialistes. Schwartz dóna l'exemple de 'granota' com a exemple que mostra que no tots els termes de gènere natural són aplicadors rígids, contra el que Devitt esperava. Considerem una granota en particular. Comença la seva vida sent un capgròs i després es transforma en granota. Llavors, se li aplica 'granota'. Però en un altre món possible, el mateix individu mor quan és un capgròs, abans d'arribar a l'estat adult. Així, mai no se li aplica 'granota' en aquest món. Devitt no té una rèplica a aquesta objecció, i el mateix passa amb altres casos similars: 'cuc'/'papallona', 'vedella'/'vaca'... Devitt ha d'acceptar que la classe dels aplicadors rígids no pot ser identificada amb la classe dels termes de gènere natural. De totes formes, Devitt insisteix en què la funció principal de la rigidesa dels termes generals no és demarcar quines classes són classes naturals; més aviat és refutar les teories de la descripció per a alguns termes generals i, només secundàriament, ha d'explicar certs fenòmens modals (fenòmens que tampoc no pot explicar) com el de la necessitat de les identificacions teòriques.

Conclusió

La proposta que concep els termes generals rígids com a designadors rígids és més sòlida que la proposta essencialista dels aplicadors rígids. La primera caracterització pot respondre a l'objecció de la trivialització, encara que no així a l'objecció de la *sobregeneralització*. Però,

raonadament, la *sobregeneralització* no suposa cap problema. D'altra banda, si ha de ser un requeriment de la rigidesa dels termes generals que la necessitat de les identificacions teòriques se segueixi només de la veritat de l'afirmació i de la rigidesa dels termes implicats, la noció de designador rígid pot ajustar-se a aquest requeriment.
Per contra, l'essencialisme té més problemes. D'entrada no podem saber si la propietat expressada pel terme general que és un aplicador rígid és una propietat essencial de tots els membres als que apliquem el terme. Intuïtivament creiem que les classes naturals estan constituïdes per alguna propietat essencial, però no és obvi que aquesta propietat essencial que associem al gènere natural sigui quelcom essencial als individus del gènere. L'essència de la classe i l'essència dels individus de la classe són qüestions diferents, i si bé la ciència ha determinat que l'essència de la substància aigua és estar constituïda per H2O, l'essencialisme no pot assegurar que l'essència de totes les mostres particulars d'aigua consisteixi en estar constituïdes de H2O. No podem perdre de vista tampoc que les propietats essencials que assignem a les classes naturals ens serveixen per classificar els gèneres, però això no vol dir que no siguin possibles altres classificacions dels gèneres naturals, com mostra Donnellan (1983).
Les altres objeccions a la concepció dels aplicadors rígids no són tan importants. Si bé és cert que, en general, no presenta els problemes de la trivialització i de la *sobregeneralització*, tampoc no delimita, com voldria, la classe dels termes de gènere natural, amb l'afegit que, per a l'essencialisme això sí és un problema. Per últim, la noció d'aplicador rígid, al funcionar com un predicat que s'atribueix a exemplars, no pot donar compte del caràcter necessari de les identificacions teòriques. Encara que això és considerat per Devitt mateix una conseqüència amb la que es pot conviure.
Considerant, doncs, que la rigidesa és una noció útil i aplicable també a alguns termes generals, com proposava Kripke, la noció de la designació rígida que tracta els termes generals primàriament com a termes generals singulars sembla la noció més adequada semànticament i amb menys compromisos metafísics.

Fonts bibliogràfiques:

Devitt, Michael: 'Rigid Application'. *Philosophical Studies,* 2005: 139-165.

Donnellan, Keith: 'Kripke and Putnam on Natural Kind Terms'. C. Ginet and S. Shoemaker (eds.): *Knowledge and Mind*. Oxford U. P.,1983.

Glüer, Kathrin i Pagin, Peter: 'General Terms and Relational Modality'. *Noûs* (forthcoming).

Gómez-Torrente, Mario: 'Rigidity and Essentiality'. *Mind*, 2006: 227-259.

Inan, Ilhan: 'Rigid general terms and essential predicates'. *Philosophical Studies*, 2008: 213-228.

Kripke, Samuel: *Naming and Necessity*. Harvard University Press, 1981.

López de Sa, Dan: 'Rigidity for Predicates and the Trivialization Problem'. *Philosopher's Imprint*, 2008: 1-13.

López de Sa, Dan: 'The over-generalization problem: predicates rigidly signifying the "unnatural"'. *Synthese*, 2008: 263-272.

Martí, Genoveva: 'Rigidity and General Terms'. *Proceedings of the Aristotelian Society*, 2004: 129-146.

Martí, Genoveva i Martínez, José: 'General Terms and Non-Trivial Rigid Designation'. C. Martínez (ed.): *Current Topics in Logic and Analytic Philosophy*. Universidad de Santiago de Compostela, 2007: 103-116.

Martí, Genoveva i Martínez, José: 'General Terms and Universals: the Question of Rigidity' (no publicat; escrit aconseguit directament de l'autora).

Salmon, Nathan: *Reference and Essence*. Princeton University Press, 1982.

Schnieder, Benjamin: 'Property Designators, Predicates, and Rigidity'. *Philosophical Studies*, 2005: 227-241.

Soames, Scott: *Beyond Rigidity*. Oxford University Press, 2002.

Wikforss, Åsa Maria: 'Naming Natural Kinds'. Font: http://people.su.se/~wikforss/naming%20natural%20kinds%20synthese.pdf